

màster. En aquells moments ja havia fitxat amb l'exclusiva agència IMG, tenia contractes amb firmes de moda i, a més, era la nòvia del futbolista Cristiano Ronaldo.

A Irina, tot i això, no li agrada parlar d'aquesta relació, que ja va pel seu quart any. Quan, al xou de David Letterman, el presentador li va preguntar com es van conèixer, ella va respondre la innocent qüestió dient-li que procedia de Rússia, bressol del KGB i que "els russos guardem els se-

Les meves decisions professionals són només meves i Cristiano les respecta". Preguntada si els seus nus o les poses provocatives fan aflorar gelosia llatina al seu nòvio, reacciona també amb contundència: "No sé si el meu nòvio és gelós. Hauries de preguntar-ho a ell", diu.

El tòpic que les models són ximples s'ha esfondrat en els últims anys. Les *tops* són unes professionals cada vegada més poderoses, les àrees d'influència

"Les meves decisions professionals són només meves i Cristiano les respecta", diu la milionària model, que col·labora amb oenagés a Rússia

crets". Feia broma, però no va contestar a la pregunta. La relació estava pràcticament blindada fins que, l'estiu passat, el futbolista i la model van protagonitzar un espectacular reportatge de *destape* al *Vogue* espanyol. Descrits com "la més esquiva i fascinant parella planetària", Cristiano i Irina van aparèixer a les pàgines cuixé perfectament tornejats i depilats, retratats per Mario Testino. Com a teló de fons, la mansió madrilenya del nòvio, amb enormes sofàs entapissats en vellut i portes tatxonades amb el monograma CR. Si l'amor es mesura per afalacs, el seu és gran: "Irina és la dona més bonica del món", diu ell. "Cristiano és el millor jugador del món", diu ella. Una mica més loquaç que en el xou de Letterman, Irina va afegir a *Vogue* que els seus orígens, tan diferents: "Ens ajuden a tenir més perspectives i ens fan més forts".

Com els Beckham, Cristiano i Irina són una parella somiada en l'àmbit mediàtic que també funciona molt bé en el professional. Tot i això, mentre ell assegura que Irina "m'ajuda moltíssim en aquesta exigent carrera", Irina ha reiterat que en la seva carrera mana ella: "Mai no barrejo la meva feina i la meva vida personal.

del qual van més enllà del territori moda. Avui tenen causes benèfiques, tenen relació amb presidents i acumulen fortunes que apareixen a la revista *Forbes*. Irina no és una excepció: col·labora amb oenagés a Rússia i té un patrimoni que, entre altres coses, li ha permès adquirir per dos milions de dòlars un pis a Nova York, on resideix. Ella també insisteix que no és una cap de trons: aquest estiu va assegurar a la revista *InTouch* que de petita tocava el piano i que és una fan absoluta de *Crim i càstig*. Tot i això, la lectura de Dostoievski pot estar renyida amb la vanitat: poc després d'aquestes declaracions, Shayk va protagonitzar el primer escàndol de la seva carrera en aparèixer a Instagram seminua per reivindicar la causa de les nenes segrestades a Nigèria per Boko Haram. En la imatge la model mira seductorament a càmera i oculta els seus pits darrera d'un cartell amb l'etiqueta #BringBackOurGirls!! (Torneu-nos les nostres noies). Li van ploure les crítiques a les xarxes socials, acusant-la de frívola i aprofitada, i li van demanar que retirés la foto. Tot i això, sembla que a Irina Shayk ningú no li diu el que ha de fer... La foto encara hi és.

cròniques a peu de carrer

ARTURO SAN AGUSTÍN

ALEX GALLARDO/REUTERS

Ben Bradlee, a l'esquerra, durant una xerrada a Califòrnia sobre l'afar Watergate

Cel i periodisme

Vivim moments de grans emocions personals i col·lectives. I gairebé tots els seus principals protagonistes, entre ells alguns periodistes o propagandistes, d'aquí i d'allà, ens asseguren el cel, que és el que tots volem que ens assegurin. Sens dubte, cadascú té la seva pròpia idea del cel. Crec que res no ens complau més que obeir i ser enganyats. El nostre paper, em refereixo a nosaltres els vianants, es redueix a escoltar, aplaudir i comprar aquest cel que aquests dies convulsos molts ens asseguren mentre Núria Feliu surt esverada de la perruqueria.

A Madrid, Pablo Iglesias, incapaç, malgrat la seva molta astúcia, de dissimular el que és o vol ser, va recórrer més o menys a Marx per cridar que "el cel es conquereix". A Barcelona, a la plaça de Catalunya, un individu que es va definir com a "estranger" va dir que no volia ser espanyol sinó català i abans de posar-se a plorar i de fer-se una foto amb Carme Forcadell, va ser consolat per ella. En un poble de Sevilla, Oriol Junqueras va seduir una jubilada, Eugenia Parejo, sobretot quan es va enfrontar a la dificultat de manipular un tirabuixó. I al Vaticà, a la plaça de Sant Pere, sota un sol demolidor i finalitzat l'acte de beatificació de Pau VI, el papa Francesc es va acomiadar fraternalment i càlidament d'alguns cardenals a qui va dedicar unes breus paraules. I un d'aquests cardenals no va ser precisament Lluís Martínez Sistach, a qui el papa argentí va despatxar amb la simple i protocol·laria abraçada eclesial. Potser el problema és que quan Mar-

tínez Sistach s'acosta al Papa sempre posa cara de grans expectatives. En realitat, al Vaticà, el papa Francesc no va parlar del cel i la imatge del nou beat que va oferir el tapís penjat a la façana de la basílica de Sant Pere era de cos sencer i trepitjant les llambordes romanes, els anomenats *sampietrini*. Una picada d'ullet, doncs, molt terrenal i suposo que molt del grat del papa argentí.

Jo, dimarts, no vaig anar al cel sinó a la llibreria Documenta, que va ser on l'escriptor i editor Ignasi Moreta va parlar del poeta Joan Maragall, qui sobre el cel i l'eternitat no opinava com alguns dels seus amics bisbes i teòlegs, que lla-

madrileny va ser tèxtil, perquè va ser ell qui va posar de moda entre alguns col·legues, com Pepe Oneto i Pedro J. Ramírez, les camises de ratlles de colors i coll blanc.

Deia Ben Bradlee que l'essència del periodisme és buscar la veritat i explicar-la. I que ens fem periodistes pel desig de redreçar les coses tortes. Jo sóc més modest. Jo, tornant a Joan Maragall i a aquell article seu, titulat "De una tarde de agosto", en què rememorava certa representació d'*Èdip rei*, celebrada a l'estació termal de Cauterets (França), davant quatre mil espectadors, em limto a subratllar la contribució que el periodisme fa a la memòria, a determinat instant

que, gràcies a ell, al periodisme, es fa etern. Joan Maragall, a propòsit d'aquella tarda d'agost, va escriure: "Aquí vivirá todo esto latente y escondido, quizás por muchos años, hasta aquel día en que, revolviendo distraídamente papeles viejos, una mano cogerá este, amarilleado ya por el tiempo y unos ojos se posarán

al azar sobre estas líneas. Y el corazón de quien está aún por nacer volverá a latir al compás de aquellos que en aquella tarde latieron y que entonces ya habrán cesado de latir". El poeta acaba dient: "No hay lugar, no hay momento ni ser diverso; nada valen tiempos ni distancias, ni la muerte en cada uno; sólo el Espíritu vive siempre y resplandece. Y todo lo demás es sombra".

Però a l'Esperit, perquè continuï sent-ho, perquè continuï vivint sempre, li proven millor els diaris de paper i els llibres. Perquè amb les noves, veloces i més que perfectes tecnologies, al final s'acaba perdent o esborrant gairebé tot. Fins i tot els noms dels venedors de cel.

ben bradlee

El mitificat director del 'Post' deia que ens fem periodistes pel desig de redreçar les coses que s'han torçat

